Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 6881/24
29.5.2025. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Ивана Негића, председника већа, Зорице Банковић и Олге Арсовић, чланова већа, у парници тужиоца "Eurobank" ad Beograd, са седиштем у Београду, ул. Вука Караџића бр. 10, чији је пуномоћник адвокат Александар Ђорђевић из Београда, ул. Кумодрашка бр. 103/2, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник адвокат Драган Марковић из Београда, ул. Тетовска бр. 7/5, ради дуга, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 1564/21 од 24.9.2024. године, у седници одржаној дана 29.5.2025.године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба тужене и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1564/21 од 24.9.2024. године у ставу другом и четвртом изреке.

ОДБИЈАЈУ СЕ захтеви тужиоца и туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Вишег суда у Београду П 1564/21 од 24.9.2024. године, ставом првим изреке укинуто је решење о извршењу Основног суда у Старој Пазови бр. Иив 65/16 од 10.08.2016. године, у целости. Ставом другим изреке делимично је усвојен тужбени захтев па је обавезан тужени да тужиоцу по основу уговора о кредиту бр. ... од 04.11.2010. године исплати: на име главнице износ од 1.786.757,00 динара, са законском затезном каматом почев од 13.05.2016. године до коначне исплате и на име затезне камате до 12.05.2016. године, износ од 25.499,17 динара, све у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом извршења. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се обавеже тужени да тужиоцу, по основу уговора о кредиту бр. ... од 04.11.2010. године, поред износа досуђених у ставу другом изреже исплати и то на име главнице и редовне камате износ од још 4.819.614,30 динара, са законском затезном каматом почев од 27.06.2012. године до коначне исплате, као и на износ главнице од 1.786.757,00 динара, законску затезну

камату почев од 27.06.2012. године до 12.05.2016. године. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да исплати тужиоцу на име трошкова парничног поступка износ од 255.252,60 динара.

Против наведене пресуде и то одлуке из става другог и четвртог изреке, жалбу је благовремено изјавио тужени, побијајући је због битних повреда одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Испитујући правилност ожалбене пресуде, у смислу одредбе члана 386 Закона о парничном поступку-ЗПП (Службени гласник РС" бр.72/11, бр.72/2011, 49/2013 - одлука УС, 74/2013 - одлука УС, 55/2014, 87/2018 и 18/20), Апелациони суд је оценио да је жалба туженог неоснована.

У првостепеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане чланом 374 став 2 тачка 1, 2, 3, 5, 7 и 9 Закона о парничном поступку на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити је учињена битна повреда одредаба парничног поступка прописана чланом 374 став 2 тачка 12 Закона о парничном поступку на коју се жалбом тужене посебно указује, с обзиром да побијана пресуда садржи јасне и непротивречне разлоге о битним чињеницама и не постоји противречност између онога што је у њеном образложењу наведено о садржини исправа и самих исправа, односно изведених доказа.

Према утврђеном чињеничном стању 4.11.2010. године је закључен Уговор о кредиту бр. ... између правног претходника тужиоца Eurobank EFG a.d. Beograd, као повериоца и "..." ...., као дужника, којим је одобрен кредит у износу од 52.500,00 евра у циљу рефинансирања постојећих кредитних задужења. Одредбом члана 4.2. уговора предвиђено је да ће за обавезе по овом уговору служити и пет бланко сопствених меница издатих и потписаних од стране оснивача привредног друштва "..." ..., АА и ББ, који су сагласни да банка као менични поверилац може попунити бланко меницу која је дата као средство обезбеђења са клаузулом „без протеста" и у њу унети све битне меничне састојке у складу са условима предвиђеним овим уговором, за наплату потраживања банке по основу главнице, редовне камате, затезне камате и других трошкова сходно уговору и који потписом овог уговора и предајом меница, преузима личну и безусловну обавезу да својом имовином одговара за обавезе дужника из овог уговора о кредиту. Чланом 4.3. предвиђено је да ће се конституисати заложно право на двоипособном стану бр. 79, корисне површине 62 м2, на IX спрату улаза број ..., а који се налази у склопу стамбене зграде за колективио становање-део, број зграде 1, спратности Пр+20+Пк, саграђене на кп.бр. ..., улица ..., уписано у лист непокретности број ... КО ..., која хипотека је активирана и предметна непокретност продата у извршном поступку пред Трећим основним судом И 15865/2013 за купопродајну цену од 5.113.835,00 динара, од ког износа је након намирења трошкова, тужиоцу као извршном дужнику уплаћен износ од 5.049.839,00 динара. Према верзији 2.2. налаза и мишљења вештака Косте Шошкића од 12.4.2024. године допуњеног 15.5.2024. године, које је првостепени суд прихватио у целости, утврђено је да је на дан пуштања менице на наплату 12.05.2016. године, дуговање износило 15.172,51 евра односно 1.863.709.20 динара, од чега 14.546,04 евра или 1.786.757,00 динара на име главнице и 626,47 евра или 76.952,19 динара на име затезне камате. Из налаза и мишљења судског вештака

утврђено је да је од дана доспелости кредита 26.06.2012. године до дана пуштања менице на наплату 12.05.2016. године, дуг умањен за износе уплата банци, због чега је и прихваћена ова верзија налаза с обзиром да је утврђена вредност потраживања које је постојало на дан 12.05.2016. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је оценио да је тужбени захтев делимично основан, те је туженог обавезао да исплати износ дуга на основу обрачуна из верзије 2.2. налаза и мишљења с обзиром на то да је тај обрачун урађен у складу са садржином одредбе чл. 313 Закона о облигационим односима, те је применом одредбе члана 277 и 324 Закона о облигационим односима одлучујући о поднетом захтеву за исплату законске затезне камате на износ главнице и редовне камате од 6.606.371,30 динара, почев од 27.06.2012. године, оценио да је исти делимично основан. Ово стога што је тужени у доцњи са намирењем обавезе из предметног уговора о кредиту од дана доспелости кредита 26.06.2012. године, због чега тужиоцу припада затезна камата на главницу и редовну камату почев од првог наредног дана односно 27.06.2012. године. У прихваћеној верзији 2.2. налаза и мишљења судског вештака економско-финансијске струке, обрачунато је дуговање туженог на дан 12.05.2016. године и то на име главнице у износу од 1.786.757,00 динара и 76.952,19 динара на име затезне камате и законска затезна камата закључно са тим даном представља главно, а не споредно потраживање тужиоца, те тужилац почев од наредног дана може потраживати законску затезну камату као споредно потраживање на утврђени износ доспеле главнице и уговорене камате све до исплате. Првостепени суд је имајући у виду наведено, у ставу другом изреке обавезао туженог да тужиоцу на усвајајући износ главнице од 1.786.757,00 динара исплати камату почев од 13.05.2016. године до коначне исплате, док је у ставу трећем изреке пресуде одбио тужбени захтев за накнаду камате на тај износ почев од 27.06.2012. године до 12.05.2016. године, с обзиром да је већ обавезао туженог да тужиоцу исплати затезну камату за наведени период у износу у од 25.499,17 динара, у складу са налазом вештака. Одлука о трошковима парничног поступка донета је применом одредбе члана 150,153, 154 и 163 Закона о парничном посутпку.

Чињенично стање је правилно и потпуно утврђено и оно се жалбеним наводима не доводи у сумњу. На правилно и потпуно утврђено чињенично стање правилно је примењено материјално право. Разлоге првостепеног суда као правилне и довољне прихвата и овај суд, као другостепени.

Неосновани су жалбени наводи да је на правилност ожалбене одлуке утицало то што је уговором о кредиту уговорена промењљива каматна стопа, да уговором нису утврђени јасни и прецизни елементи промењљивости иако је током поступка тражено да тужилац достави елементе одредивости каматне стопе што тужилац није учинио, да из достављеног статистичког билтена НБС неспорно произилази да се просечна висина камата код пословних банака у периоду од 2011. године до 2015. године кретала од 9% до 4.5%, те да је и вештак потврдио да је у новембру месецу од 2010. године каматне стопе банака на одобрене кредите износиле 9.5%, па је било потребно извршити умеравање каматне стопе сходно одредби члана 399 Закона о облигационим односима. Наиме, током поступка судски вештак се изјаснио на све примедбе тужене стране, па и на напред наведена указивања тужиоца у вези промењљиве каматне стопе, у односу на које одредбе уговора је и утврђена ништавост правноснажном одлуком Вишег суда у

Београду П 6338/19 од 29.10.2020. године, што је вештак имао у виду. Из изјашњења судског вештака Косте Шошкића произилази да НБС није објавила каматне стопе о кредитним активностима за време конкретног одобравања кредита, већ је објавила податке о кредитним активностима за 2010. годину и према тим подацима у новембру месецу 2010. године износиле су 9,54%. Међутим, просечна камата не обавезује пословне банке да приликом пласирања кредита примењују ту каматну стопу, већ свака банка уређује каматну стопу у складу са својом пословном политиком и тако привлачи купца. У конкретном случају није било већих промена референтне каматне стопе у еврима у периоду отплате кредита од 2010. године до јуна 2012. године, маржа је износила 3,5%, а основна каматна стопа 10%, како је и уговорено. Стога, како је утврђена ништавост дела уговора у погледу променљивости каматне стопе, то је исправно приликом обрачунавања потраживања тужиоца, судски вештак обрачун извршио према уговореној каматној стопи и маржи, односно није било повећавања у складу са пословном политиком банке.

Стога, полазећи од изложеног правилан је закључак првостепеног суда да је сходно одредби члана 313 Закона о облигационим односима извршен обрачун преосталог дела дуга по напред наведеном уговору о кредиту, те да је тужени сходно одредби члана 324 Закона о облигационим односима дужан да изврши исплату.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводи у сумњу правилност и законитост првостепене пресуде, применом члана 390 ЗПП, одлучено је као у ставу првом изреке ове другостепене пресуде.

Потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка, с обзиром да је донета правилном применом одредби чланова 153, 154 и 163 Закона о парничном поступку, имајући у виду успех парничних странака у спору, а све према Адвокатској тарифи важећој у време пресуђења.

Одлуку о трошковима другостепеног поступка Апелациони суд је донео применом одредбе члана 165 ЗПП-а, имајући у виду да тужени није успео у поступку по жалби, а да одговор на жалбу није била нужна радња за коју би тужиоцу припадало право на накнаду трошкова.

Председник већа-судија
Иван Негић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић